TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2005. gada 20. janvārī *

Lieta C-101/04

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Arbeidsrechtbank Gent* (Beļģija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2004. gada 17. februārī un kas Tiesā reģistrēts 2004. gada 26. februārī, tiesvedībā

Roger Noteboom

pret

Rijksdienst voor Pensioenen.

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: tiesneši N. Kolnerika [*N. Colneric*] (referente), pildot ceturtās palātas priekšsēdētāja pienākumus, H. N. Kunja Rodrigess [*J. N. Cunha Rodrigues*] un E. Levits,

* Tiesvedības valoda — holandiešu.

ģenerāladvokāte K. Štiksa-Hakla [*C. Stix-Hackl*],
sekretārs R. Grass [*R. Grass*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — D. Martins [*D. Martin*], pārstāvis,

ņemot vērā lēmumu, kas pieņemts pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas, izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes 1971. gada 14. jūnija Regulu (EEK) Nr. 1408/71 par sociālā nodrošinājuma sistēmu piemērošanu darbiniekiem, pašnodarbinātām personām un viņu ģimenēm, kas pārvietojas Kopienā, redakcijā, kuru groza un atjaunina Padomes 1996. gada 2. decembra Regula (EK) Nr. 118/97 (OV 1997, L 28, 1. lpp.), ko groza Padomes 1998. gada 29. jūnija Regula (EK) Nr. 1606/98 (OV L 209, 1. lpp., turpmāk tekstā — "Regula Nr. 1408/71").

2 Šis lūgums tika iesniegts saistībā ar prāvu starp R. Notebomu [*R. Noteboom*] un *Rijksdienst voor Pensioenen* (turpmāk tekstā — "*Rijksdienst*"), Beļģijas sociālās drošības dienestu, par pensijas saņēmējiem pārskaitīto atvaļinājuma piemaksu.

Atbilstošās tiesību normas

Kopienu tiesiskais regulējums

3 Regulas Nr. 1408/71 1. pants paredz:

"Šajā regulā:

[..]

t) "pabalsti" un "pensijas" nozīmē visus pabalstus un pensijas, ietverot visus to sastāvā ietilpstošus elementus, kas maksājami no sabiedriskiem līdzekļiem, revalorizācijas pieaugumus un papildu pabalstus, ievērojot III sadaļu, kā arī kopsummas pabalstus, ko var maksāt pensiju vietā, un maksājumus, kas veikti, atlīdzinot ieguldījumus;

[..]."

4 Šīs pašas Regulas 4. panta 1. punkts nosaka:

"Šī regula attiecas uz visiem tiesību aktiem, kuri skar šādas sociālā nodrošinājuma jomas:

[..]

c) vecuma pabalsti;

[..]."

5 Regulas Nr. 1408/71 45. pants, ko ietver III sadaļas 3. nodaļa "Vecuma pensijas un pēcnāves pensijas", nosaka apdrošināšanas laika posmu summēšanas principu attiecībā uz tiesību uz pabalstiem iegūšanu, saglabāšanu vai atgūšanu, kuri pabeigti saskaņā ar visu dalībvalstu tiesību aktiem.

6 Saskaņā ar šī panta 1. un 6. punktu:

"1. Ja kādas dalībvalsts tiesību akti saskaņā ar sistēmu, kas nav īpaša sistēma 2. vai 3. punkta nozīmē, nosaka, ka tiesību uz pabalstiem iegūšana, saglabāšana vai

atgūšana ir atkarīga no apdrošināšanas vai dzīvesvietas laika posmu pabeigšanas, tad vajadzības gadījumā šīs dalībvalsts kompetentā institūcija ņem vērā tādus apdrošināšanas vai dzīvesvietas laika posmus, kas ir pabeigti saskaņā ar citas dalībvalsts tiesību aktiem, neatkarīgi no tā, vai tas veikts saskaņā ar vispārēju sistēmu vai īpašu sistēmu un darbinieka vai pašnodarbinātas personas statusā. Šiem mērķiem tā ņem vērā šos laika posmus tā, it kā tie būtu pabeigti saskaņā ar tās tiesību aktiem.

[..]

6. Tās dalībvalsts kompetentā institūcija, kurā dzīvo darbinieks, uz kuru attiecas 71. panta 1. punkta a) apakšpunkta ii) daļa vai b) apakšpunkta ii) daļas pirmais teikums, ņem vērā visu šā darbinieka pilnīga bezdarba laika posmu saskaņā ar tiesību aktiem, ko piemēro minētā institūcija, tā, it kā šie tiesību akti uz viņu attiektos viņa pēdējās nodarbinātības laikā.

[..]

Ja pilnīga bezdarba laika posmu minētās personas dzīvesvietas valstī var ņemt vērā vienīgi tad, ja minētajā valstī ir pabeigti iemaksu laika posmi, šo nosacījumu uzskata par izpildītu, ja iemaksu laika posmi ir pabeigti kādā citā dalībvalstī."

7 Regulas Nr. 1408/71 71. panta 1. punkta, ko ietver III sadaļas 6. nodaļas 3. iedaļa "Bezdarbnieki, kas savas pēdējās nodarbinātības laikā dzīvojuši dalībvalstī, kura nav kompetentā valsts", redakcija ir šāda:

"Bezdarbnieks, kas agrāk ir strādājis un kas savas pēdējās nodarbinātības laikā dzīvoja kādā dalībvalstī, kura nav kompetentā valsts, saņem pabalstus saskaņā ar šādiem noteikumiem:

a) [..]

ii) pārrobežu darba ņēmējs, kurš ir pilnīgs bezdarbnieks, saņem pabalstus saskaņā ar tās dalībvalsts tiesību aktiem, kurā viņš dzīvo, tā, it kā uz viņu būtu attiekušies šie tiesību akti viņa pēdējās nodarbinātības laikā; dzīvesvietas institūcija nodrošina šādus pabalstus uz sava rēķina;

[..]."

Valsts tiesiskais regulējums

8 Saskaņā ar 1967. gada 24. oktobra Karaliskā lēmuma Nr. 50 par darbinieku vecuma pensiju un apgādnieka zaudējuma pensiju (1967. gada 27. oktobra *Moniteur belge*,

11258. lpp.), ko groza 1994. gada 30. marta likums (1994. gada 31. marta *Moniteur belge*, 8866. lpp., turpmāk tekstā — "1967. gada 24. oktobra Karaliskais lēmums"), 22. pantu:

"Atvaļinājuma piemaksu un papildu piemaksu atvaļinājuma piemaksai piešķir ikgadēji pensijas saņēmējiem, kas saņem pensiju saskaņā ar šo sistēmu.

[..]

Šajā pantā minētās piemaksas netiek ņemtas vērā, piemērojot noteikumus par sociālo pabalstu apvienošanu vai sagatavojot aprēķinu noteikto priekšrocību piešķiršanai."

9 1967. gada 21. decembra Karaliskā lēmuma, kas vispārējā veidā regulē darbinieku vecuma pensijas un apgādnieka zaudējuma pensijas sistēmu (1968. gada 16. janvāra *Moniteur belge*, 441. lpp.), ko groza 1998. gada 27. janvāra Karaliskais lēmums (1998. gada 20. februāra *Moniteur belge*, 4793. lpp.) un 2002. gada 4. marta Karaliskais lēmums (2002. gada 29. marta *Moniteur belge*, 13236. lpp.), turpmāk tekstā — "1967. gada 21. decembra Karaliskais lēmums"), 56. panta 1. punkts nosaka:

"Atvaļinājuma piemaksu un papildu piemaksu atvaļinājuma piemaksai piešķir ikgadēji vecuma pensijas un/vai apgādnieka zaudējuma pensijas saņēmējam.

Tomēr atvaļinājuma piemaksu un papildu piemaksu atvaļinājuma piemaksai nepiešķir par gadu, kurā faktiski sāk maksāt pensiju un kurā tā tiek izmaksāta pirmo reizi. Nākošajā gadā atvaļinājuma piemaksu vai papildu piemaksu atvaļinājuma piemaksai piešķir samērīgi to mēnešu skaitam, par kuriem persona, kam ir tiesības uz pensiju, saņēma pensiju tā gadā laikā, kurā sāka pensijas izmaksu. Tam sekojošos gados šīs piemaksas piešķir pilnā apmērā.

[..]

Izņēmuma kārtā no 2. daļas [..], un neskarot šī panta 2. punkta noteikumus, atvaļinājuma piemaksu un papildu piemaksu atvaļinājuma piemaksai piešķir pilnā apmērā, sākot ar gadu, kurā faktiski sāk maksāt pensiju un kurā tā tiek izmaksāta pirmo reizi:

a) attiecībā uz vecuma pensiju — ja pensijas saņēmējam bija tiesības uz priekšlaicīgo vecuma pensiju, ko viņš arī saņēma, vai ja viņš saņēma slimības, invaliditātes vai bezdarbnieka — ja bezdarbs iestājies neatkarīgi no viņa gribas — pabalstus, ja darbu, kura rezultātā iestājās slimība, invaliditāte vai bezdarbs, regulē 1969. gada 27. jūnija likums, kas groza 1944. gada 28. decembra lēmumu par darbinieku sociālo nodrošinājumu, 1945. gada 7. februāra lēmumu par tirdzniecības flotes jūrnieku sociālo nodrošinājumu, vai arī 1945. gada 10. janvāra lēmumu par nepilngadīgu darbinieku un tiem pielīdzināmu personu sociālo nodrošinājumu, — visā kalendārā gada laikā pirms gada, kurā sākta vecuma pensijas izmaksāšana;

b) [..]

Bezdarbnieka pabalsti, ja bezdarbs iestājies neatkarīgi no darbinieka gribas un pēc darba izbeigšanas, uz ko attiecas 1996. gada 23. decembra Karaliskā lēmuma 5. panta 7. punkts, piemērojot iepriekšējo daļu, ir pielīdzināmi šajā pēdējā daļā minētajiem pabalstiem, ja bezdarbs iestājies neatkarīgi no darbinieka gribas."

Pamata lieta un prejudiciālie jautājumi

10 R. Noteboms ir Beļģijas pilsonis, kas strādāja Nīderlandē, saglabājot savu dzīvesvietu Beļģijā.

11 Īsi pirms pensionēšanas viņš zaudēja darbu. Līdz tam gadam, kurā viņam radās tiesības uz vecuma pensiju izmaksu, viņš nepārtraukti saņēma bezdarbnieka pabalstu. Saskaņā ar Regulas Nr. 1408/71 71. panta 1. punkta a) apakšpunkta ii) daļu šie bezdarbnieka pabalsti tika aprēķināti un piešķirti saskaņā ar Beļģijas tiesību aktiem šajā jomā.

12 No 1999. gada 1. janvāra R. Notebomam ir tiesības uz vecuma pensiju atbilstoši darbinieku pensiju sistēmai Beļģijā. 1999. gada *Rijksdienst* papildus šai pensijai izmaksāja viņam BEF 23 069 jeb EUR 571,87 kā atvaļinājuma piemaksu.

13 Vēlāk *Rijksdienst* uzskatīja, ka minētā summa R. Notebomam tika izmaksāta kļūdas dēļ, un ar lēmumu, kas tika paziņots 1999. gada 18. augustā, pieprasīja šīs summas atmaksāšanu.

14 1999. gada 14. septembrī R. Noteboms pārsūdzēja šo lēmumu iesniedzējtiesā.

15 Minētajā tiesā R. Noteboms norādīja, ka viņam bija tiesības uz atvaļinājuma piemaksu, jo viņš nepārtraukti saņēma bezdarbnieka pabalstu gadu pirms tā gada, kurā viņam radās tiesības uz vecuma pensijas izmaksu.

16 *Rijksdienst* turpretī apgalvoja, ka R. Noteboms neatbilda 1967. gada 21. decembra Karaliskā lēmuma 56. pantā ietvertajiem nosacījumiem. Proti, viņš nav zaudējis darbu, "saistībā ar kuru ieinteresētā persona tika pakļauta Beļģijas sociālā nodrošinājuma sistēmai". Pat ja bezdarbnieka pabalstus faktiski maksāja Beļģija, tomēr, pēc *Rijksdienst* domām, īstais maksātājs bija dalībvalsts, kurā ieinteresētā persona strādāja un kurā tā zaudēja darbu, kas šajā gadījumā ir Nīderlandes Karaliste.

17 *Rijksdienst* arī norādīja — ir skaidrs, ka atvaļinājuma piemaksa nav "pensija, bet *ad hoc* atbalsts". Šī piemaksa neietilpst Regulas Nr. 1408/71 materiālās piemērošanas jomā.

18 Iesniedzējtiesa atgādina Tiesas judikatūru šajā jomā, proti, 1983. gada 5. jūlija spriedumu lietā *Valentini* (171/82, *Recueil*, 2157. lpp.), un saistībā ar minētā pabalsta raksturu norāda sekojošo:

— 1967. gada 24. oktobra Karaliskā lēmuma 22. panta piemērojamība personām atbilst tiesībām uz vecuma un uz apgādnieka zaudējuma pensiju: atvaļinājuma piemaksu piešķir visiem pensijas saņēmējiem un tikai pensijas saņēmējiem;

— atvaļinājuma piemaksu finansēšanas avoti ir tieši tie paši, kas vecuma un apgādnieka zaudējuma pensijām;

— tāpat kā vecuma pensiju, atvaļinājuma piemaksu, kas maksājama kopā ar šo pensiju, piešķir personām, kurām, ņemot vērā to vecumu, vairs nav jābūt viņu darba ņēmēju rīcībā; šie pabalsti ļauj minētajām personām sevi uzturēt;

— tomēr atvaļinājuma piemaksa ir noteikta naudas summa, kas nekādā gadījumā nav atkarīga no saņemtās darba samaksas vai no pabeigtajiem apdrošināšanas laika posmiem.

19 Šajos apstākļos *Arbeidsrechtbank Gent* nolēma atlikt lietas izskatīšanu un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai atvaļinājuma piemaksa, uz ko attiecas 1967. gada 24. oktobra Karaliskā lēmuma Nr. 50 22. pants un 1967. gada 21. decembra Karaliskā lēmuma 56. pants, ietilpst Regulas Nr. 1408/71 materiālā piemērošanas jomā un, it īpaši, vai šī piemaksa veido "vecuma pabalstu" minētās regulas 4. panta 1. punkta c) apakšpunkta izpratnē?

2) Vai Regulas Nr. 1408/71 45. panta 1. un 6. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka *Rijksdienst voor pensioenen* kā kompetentajai institūcijai ir jānosaka tiesības uz atvaļinājuma piemaksu, ņemot vērā citā dalībvalstī pabeigtos apdrošināšanas laika posmus?

3) Gadījumā, ja atbilde uz otro jautājumu ir noraidoša, vai Regulas Nr. 1408/71 71. panta 1. punkta a) apakšpunkta ii) daļā ietvertā norma, saskaņā ar kuru pārrobežu darba ņēmējam ir tiesības saņemt pabalstus saskaņā ar tās dalībvalsts tiesību aktiem, kurā viņš dzīvo, "tā, it kā uz viņu būtu attikušies šie tiesību akti viņa pēdējās nodarbinātības laikā", ir piemērojams tikai bezdarbnieka pabalstiem, vai tas ir arī piemērojams citiem pabalstiem, tādiem kā atvaļinājuma piemaksa, uz ko attiecas 1967. gada 24. oktobra Karaliskā lēmuma Nr. 50 22. pants un 1967. gada 21. decembra Karaliskā lēmuma 56. pants?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

20 Ar savu pirmo jautājumu par Regulas Nr. 1408/71 materiālā piemērošanas jomu iesniedzējtiesa pēc būtības jautā, vai tāds pabalsts kā atvaļinājuma piemaksa, uz ko attiecas 1967. gada 24. oktobra Karaliskā lēmuma 22. pants un 1967. gada 21. decembra Karaliskā lēmuma 56. pants, veido vecuma pabalstu Regulas Nr. 1408/71 4. panta 1. punkta c) apakšpunkta izpratnē.

21 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pabalsts ir uzskatāms par sociālā nodrošinājuma pabalstu tikai tad, ja, no vienas puses, to piešķir saņēmējiem, neveicot individuālu un diskrecionāru individuālo vajadzību novērtēšanu, bet pamatojoties uz likumā nostiprināto stāvokli, un, no otras puses, ja šis pabalsts ir saistīts ar vienu no riskiem, ko skaidri uzskaita Regulas Nr. 1408/71 4. panta 1. punkts (skat. jo īpaši 1992. gada 16. jūlija spriedumu lietā C-78/91 *Hughes*, *Recueil*, I-4839. lpp., 15. punkts; 2001. gada 15. marta spriedumu lietā C-85/99 *Offermanns*, *Recueil*, I-2261. lpp., 28. punkts, un 2002. gada 7. novembra spriedumu lietā C-333/00 *Maaheimo*, *Recueil*, I-10087. lpp., 22. punkts).

22 Tāds pabalsts kā atvaļinājuma piemaksa, par kuru tiek spriests šajā lietā, atbilst šiem nosacījumiem.

23 Attiecībā uz pirmo nosacījumu ir jāatzīmē, ka noteikumi par atvaļinājuma piemaksas piešķiršanu, proti, 1967. gada 21. decembra Karaliskā lēmuma 56. panta 1. punkts, dod tās saņēmējiem likumā nostiprinātas tiesības un personām, kas atbilst noteiktiem objektīviem kritērijiem, šīs tiesības rodas automātiski, neveicot individuālu un diskrecionāru individuālo vajadzību novērtēšanu.

24 Attiecībā uz otro nosacījumu ir jāatgādina — kā Tiesa jau vairākkārt nospriedusi —, ka starpība starp pabalstiem, kas neietilpst Regulas Nr. 1408/71 piemērošanas jomā, un pabalstiem, kas tajā ietilpst, balstās galvenokārt uz katru pabalstu veidojošiem elementiem, tādiem kā tā galamērķis un piešķiršanas nosacījumi, nevis uz to, ka kāds pabalsts valsts tiesību aktos tiek vai netiek kvalificēts kā sociālā nodrošinājuma pabalsts (skat. jo īpaši iepriekš minēto spriedumu lietā *Hughes*, 14. punkts, kā arī 1996. gada 10. oktobra spriedumu apvienotajās lietās C-245/94 un C-312/94 *Hoever* un *Zachow*, *Recueil*, I-4895. lpp., 17. punkts).

25 Tādējādi attiecībā uz tāda pabalsta, par kuru tiek spriests šajā lietā, juridisko dabu tā kvalifikācija kā atvaļinājuma piemaksa nav noteicoša, lai izvērtētu, vai minēto pabalstu var uzskatīt par vecuma pabalstu Regulas Nr. 1408/71 4. panta 1. punkta c) apakšpunkta izpratnē.

26 Tomēr ir jākonstatē, ka minētās atvaļinājuma piemaksas veidojošie elementi liecina par to, ka šo piemaksu var uzskatīt par vecuma pabalstu Regulas Nr. 1408/71 4. panta 1. punkta c) apakšpunkta izpratnē, kuru pārskaita kā papildu pabalstu Regulas Nr. 1408/71 1. panta t) apakšpunkta izpratnē.

27 Pirmkārt, no noteikumiem par atvaļinājuma piemaksas piešķiršanu izriet, ka to pārskaita tikai vecuma un/vai apgādnieka zaudējuma pensijas saņēmējiem. Turklāt iesniedzējtiesa atzīmēja, ka pensijas saņēmēju atvaļinājuma piemaksas finansēšanas avoti ir tie paši, kas vecuma un apgādnieka zaudējuma pensijām.

28 Otrkārt, kā norādīja arī iesniedzējtiesa, atvaļinājuma piemaksa, ko maksā kopā ar vecuma pensiju, ļauj saņēmējiem sevi uzturēt. Kā atzīmēja Komisija, šīs piemaksas mērķis ir garantēt pensijas saņēmējiem papildu finansējumu, kas ļautu tiem doties atvaļinājumos.

29 Fakts, uz kuru atsaucās iesniedzējtiesa — ka atvaļinājuma piemaksu veido noteikta naudas summa, kas nekādā gadījumā nav atkarīga no saņemtās darba samaksas vai no pabeigtajiem apdrošināšanas laika posmiem, — neļauj apšaubīt šīs piemaksas kvalifikāciju no tiesību viedokļa kā vecuma pabalstu Regulas Nr. 1408/71 4. panta 1. punkta c) apakšpunkta izpratnē. Protams, kā Tiesa jau to norādīja, parasti šādi pabalsti tiek finansēti un tos piešķir, pamatojoties uz saņēmēju individuālajām iemaksām, un tos aprēķina, balstoties uz laikposmu, kurā saņēmējs ir piedalījies apdrošināšanas sistēmā (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Valentini*, 14. punkts). Tomēr šīs lietas apstākļi, kas tika izskatīti šī sprieduma 27. un 28. punktā, liecina, ka runa ir par vecuma pabalstu Regulas Nr. 1408/71 4. panta 1. punkta c) apakšpunkta izpratnē.

30 Tādējādi uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka pabalsts, tāds kā atvaļinājuma piemaksa, uz ko attiecas 1967. gada 24. oktobra Karaliskā lēmuma 22. pants un 1967. gada 21. decembra Karaliskā lēmuma 56. pants, veido vecuma pabalstu Regulas Nr. 1408/71 4. panta 1. punkta c) apakšpunkta izpratnē.

Par otro jautājumu

31 Ar otro jautājumu iesniedzējtiesa pēc būtības jautā, vai Regulas Nr. 1408/71 45. panta 1. un 6. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts, kurā dzīvo pensijas saņēmējs, kompetentajai institūcijai, piešķirot tādu pabalstu, par kuru tiek spriests pamata lietā, jāņem vērā pilnīga bezdarba laikposms, kurā bijušais darbinieks saņēma pabalstus saskaņā ar minētās regulas 71. panta 1. punkta a) apakšpunkta ii) daļu, neskatoties uz faktu, ka bezdarbs nav iestājies, izbeidzoties darbam, saistībā ar kuru uz minēto darbinieku attiecināja tos tiesību aktus, ko šī institūcija piemēro.

32 Tā kā uz šo problēmu attiecas Regulas Nr. 1408/71 45. panta 6. punkts, vispirms ir jāinterpretē šī norma.

33 No šī noteikuma pirmās daļas izriet, ka tās dalībvalsts kompetentā institūcija, kurā dzīvo darbinieks, uz kuru attiecas 71. panta 1. punkta a) apakšpunkta ii) daļa vai b) apakšpunkta ii) daļas pirmais teikums, ņem vērā visu šā darbinieka pilnīga bezdarba laika posmu saskaņā ar tiesību aktiem, ko piemēro minētā institūcija, tā, it kā šie tiesību akti uz viņu attiektos viņa pēdējās nodarbinātības laikā.

34 Tādējādi tiesības uz tādu pabalstu, par kuru tiek spriests pamata lietā, ir jānosaka, ņemot vērā visus pārrobežu darba ņēmēja pilnīga bezdarba laika posmus, kas dod tiesības uz bezdarbnieka pabalsta saņemšanu saskaņā ar Regulas Nr. 1408/71 71. panta 1. punkta a) apakšpunkta ii) daļu tā, it kā viņa pēdējās nodarbinātības laikā uz viņu attiektos tās dalībvalsts tiesību akti, kurā ir viņa dzīvesvieta.

35 No tā izriet, ka Regulas Nr. 1408 45. panta 1. punkta interpretācija nav vajadzīga.

36 Ņemot vērā iepriekš teikto, uz otro jautājumu ir jāatbild, ka Regulas Nr. 1408/71 45. panta 6. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts, kurā dzīvo pensijas saņēmējs, kompetentajai institūcijai, piešķirot tādu pabalstu, par kuru tiek spriests pamata lietā, jāņem vērā pilnīga bezdarba laikposms, kurā bijušais darbinieks saņēma pabalstus saskaņā ar minētās regulas 71. panta 1. punkta a) apakšpunkta ii) daļu tā, it kā šīs iestādes piemērotie tiesību akti uz viņu attiektos viņa pēdējās nodarbinātības laikā.

Par trešo jautājumu

37 Ņemot vērā uz otro jautājumu doto atbildi, uz trešo jautājumu nav jāatbild.

Par tiesāšanās izdevumiem

38 Attiecībā uz lietas dalībniekiem pamata lietā šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, kas nav lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

1) **pabalsts, tāds kā atvaļinājuma piemaksa, uz ko attiecas 22. pants 1967. gada 24. oktobra Karaliskajā lēmumā Nr. 50 par darbinieku vecuma pensiju un apgādnieka zaudējuma pensiju, ko groza 1994. gada 30. marta likums, un 56. pants 1967. gada 21. decembra Karaliskajā lēmumā, kas vispārējā veidā regulē darbinieku vecuma pensijas un apgādnieka zaudējuma pensijas sistēmu, ko groza 1998. gada 27. janvāra Karaliskais lēmums un 2002. gada 4. marta Karaliskais lēmums, veido vecuma pabalstu 4. panta 1. punkta c) apakšpunkta izpratnē Padomes 1971. gada 14. jūnija Regulā Nr. 1408/71 par sociālā nodrošinājuma sistēmu piemērošanu darbiniekiem, pašnodarbinātām personām un viņu ģimenēm, kas pārvietojas Kopienā, redakcijā, kuru groza un atjaunina Padomes 1996. gada 2. decembra Regula (EK) Nr. 118/97, ko groza Padomes 1998. gada 29. jūnija Regula (EK) Nr. 1606/98;**

2) **45. panta 6. punkts Regulā Nr. 1408/71, kuru groza un atjaunina Regula Nr. 118/97, ko groza Regula Nr. 1606/98, ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts, kurā dzīvo pensijas saņēmējs, kompetentajai institūcijai, piešķirot tādu pabalstu, par kuru tiek spriests pamata lietā, jāņem vērā pilnīga bezdarba laikposms, kurā bijušais darbinieks saņēma pabalstus saskaņā ar minētās Regulas Nr. 1408/71 71. panta 1. punkta a) apakšpunkta ii) daļu tā, it kā šīs iestādes piemērotie tiesību akti uz viņu attiektos viņa pēdējās nodarbinātības laikā.**

[Paraksti]